

Scorebord diversiteit bij de NPO

Job de Haan

Quizvraag: Wat hebben de volgende personen met elkaar gemeen? Fidan Ekiz, Giovanca Ostiana, Talitha Muusse, Natasja Biggs en Khalid Kasem.... Wie de talkshowoorlog in het afgelopen anderhalf jaar heeft gevolgd, weet het antwoord: het zijn alle vijf debuterende, biculturele presentatoren in een talkshow van de NPO. Dat antwoord is bijna goed op één niet onbelangrijk detail na: alle vijf zijn zonder gedegen opleiding in het diepe gegooid en kopje onder gegaan. Ik loop hen langs.

Fidan Ekiz was een dankbare en tegendraadse tafeldame bij DWDD. Haar was niet geleerd dat je niet ongestraft als presentator in dienst van BNN/VARA het proces tegen Wilders een 'politiek proces' kunt noemen. Exit Fidan. Ook Thalita Muusse is nooit bijgebracht dat een presentator het beste uit haar gasten moet zien te halen, waaraan haar privé opvattingen ondergeschikt zijn. Exit Thalita. Natasja Biggs presenteert de Nieuws BV op Radio 1, waarbij haar enthousiasme en subjectieve opinies hartverwarmende radio opleveren, die echter niet uitsteken boven het niveau van de schoolkrant waar zij ooit begonnen is. Zij mocht in de zomer invallen bij Op1 en meende Gerald Roethof, advocaat in het Taghi-proces, te kunnen aftroeven. Op even hof-

aanpak van de coronacrisis en minister De Jonge interrumpeert zij Joost Vullings met: "Kan Hugo dat wel aan?" Alleen omdat Giovanca een torenhoge gunfactor heeft, de EO die plaats heeft geclaimd en niemand het nog aandurft om ook de laatste vaste biculturele presentator bij Op1 af te serveren, zit zij daar nog. Daartegenover staat de 'prijs' van een twitterstorm en de hoon van AD-recensente Angela de Jong: "Gezellig en lief, maar bedaagd en te onbeduidend voor de NPO op de late avond".

Ten slotte nog Khalid Kasem van 'Khalid en Sophie'. Khalid is een geluk bij een ongeluk, omdat het dus niet alleen vrouwen zijn voor wie de lat te hoog blijkt te liggen. Khalid zou een natuurtalent zijn, maar wie goed kijkt ziet drie kwartier lang een man met een verkrampt gezicht dat onbedwingbaar associaties oproept met de emoji waarvan alle witte tanden wijd ontbloot zijn. Khalid acteert de presentator die zo zichtbaar zijn best doet, dat je als kijker meeleeft met hoe zwaar hij het heeft. Hij bereidt zich zo gedegen voor dat hij niet alleen alle vragen keurig paraat heeft maar 't liefst ook de antwoorden in de mond van de gast legt om te laten zien dat hij niet voor niets ooit de op één na slimste mens was.

'Diversiteit is geen vinkje in een excelsheet'

felijke als dodelijke wijze liet deze haar alle hoeken van de studio zien, waarbij Natasja pijnlijk genoeg werd 'gered' door haar witte medepresentator.

Een bijzondere plaats in dit verband neemt Giovanca Ostiana in. Zij doet namens de EO zo'n beetje alles verkeerd wat een infotainment host zou moeten doen. Dat is haar niet kwalijk te nemen, want zij is van origine zangeres, model en was tot nu toe een geslaagd presentator van VPRO's Vrije Geluiden. Totdat zij gevraagd werd - twee weken voor haar debuut! - was het volgen van het nieuws voor haar taboe: "Ik nam alleen dingen tot mij waarvan ik dacht, dit is interessant omdat het iets is wat mij, mijn kind of familie aangaat", aldus een openhartige Giovanca. Dit leidt dan tot een vraag aan Bert van Leeuwen (ook EO): "Uw moeder is kort geleden komen te overlijden...", maar die bleek nog te leven. Of tegenover Wim Daniels met zijn unieke serie over Nederlandse dorpen. Giovanca: "Ik kom uit Amstelveen. Kun je zeggen dat een dorp een plaats is waar niks gebeurt?" En dat is dan niet als grap bedoeld. Tijdens een analyse over de

Vijf presentatoren, vijfmaal door de mand gevallen en vijfmaal niet door eigen toedoen, maar omdat de NPO een 'exotische' naam in een evaluatiedocument over diversiteit belangrijker vindt dan dat zij presentatoren een goede, professionele opleiding geven in plaats van hen voor de leeuwen te gooien. En in plaats van een meer representatieve correctie in de beeldvorming wordt een wijd verbreid vooroordeel, dat mensen met een biculturele achtergrond niet de kwaliteit kunnen leveren als die van hun witte collega's, onbewust versterkt. Dertig jaar geleden duikt in een beleidsplan van de NPO voor 't eerst de term 'diversiteit' op. Maar nog altijd beseft men daar niet dat die term geen vinkje in een excelsheet is, maar gaat over een ingrijpende, interne cultuuromslag.

Job de Haan is journalist, senior docent communicatie & media en bestuurslid van De Linker Wang